

TÖVIS-KORONÁS JÉZUS!

TE FERTÓZD MEG SZERETETEDDEL A VILÁGOT!

MÉREGTELENÍTŐ
2020.05.szám

KEDVES OLVASÓ!

Amit ma írok, az egy pillanatkép magamról. Hisz ebben a kényszerű karanténban naponta változik a hangulatunk, az életérzésünk, talán mi magunk is.

Függ ez elsősorban a lábunktól, mármint, hogy melyikkel keltünk fel. Függ a Nap állásától: felhőkbe burkolózik, vagy megmutatja magát teljes ragyogásában. Függ az éjszakai pihenésünktől, az álmainktól, és az épp aktuális testi panaszainktól.

De ha ennyire kitétek vagyunk külső és belső hatásoknak, akkor ugyancsak változó, rapszodikus hangulatok uralkodhatnak el rajtunk. Arról még nem is beszéltem, akivel, vagy akikkel megosztjuk a karanténos sorsot. Az ő toleranciájukról, és az előbb felsorolt tényezőkről. Hát, ha ezek egyfelé hajlanak, egyik nap vidáman, optimistán vihorászhatunk, míg egy másik napon vigasztalhatatlanok vagyunk, és ki is mondjuk: én nem hiszem, hogy ez a vírus valaha is itt hagy minket.

Tehát én ma éppen könnyedén elmélkedem, megfigyelem a körülöttem élő embereket, magamat. De vannak olyan napjaim is, amikor nem szívesen írnám le a küzdelmeimet azért, hogy tudjak legalább egyszer mosolyogni.

Olvasó, egyet tehetünk, bízzuk a sorsunkat az Élet Urára – mindig ez a megoldás, de most különösképpen.

Tőlünk ennyi telik, hogy tartjuk magunkban a lelki erőt, kérjük a bizalmat és osztjuk tovább.

Ne higgyük el a sötét szemüveggel élőknek, hogy soha nem lesz ennek vége. Kérjük, hívjuk a segítséget, a szabadulást!

>>>

Ady Endre: Az isten-kereső lárma

Neved sem értem, Istenem,
De van két árva, nagy szemem
S annyi bolondot látok,
Hogy e sok bolondságból
Nagy ijedelmemben,
Uram, hozzád kiáltok.

Próbáltam sokféle mesét,
De, hajh, egyik se volt elég:
Szívemben, idegimben
Kiabáló, nagy lárma
Téged keres, Fölség,
Isten, a tied minden.

Böjte Csaba levele a koronavírusnak

Kedves Koronavírus!

Hadd kezdjem azzal, hogy nem vagy valami népszerű a világban... De tudom, nem is azért jöttél, hogy rajongókat és lájkokat gyűjts. Mert az nem sok lenne. Inkább más a célod, talán valamiféle figyelmeztetés.

Figyelmeztetés, hogy rossz irányba haladunk, hogy önzően viselkedünk, hogy nem élünk elég tudatosan. Pazarolunk, örült módon vásárolunk. Sőt, a vásárlás komplett hétvégi programmá nőtte ki magát. Annyit utazunk, hogy már lassan a repülők is dugóba kerülnek. Nem töltünk elég időt a családdal. Nem empátiával és segítséggel fordulunk egymás felé, hanem kritizálásból és kioktatásból emelünk falakat. Na, de aztán jöttél Te!

Úgy döntöttél, hogy kezedbe veszed az irányítást, és pár hónapra megállítod a világot. Figyu, nem gondolod, hogy túl drasztikus eszközt választottál? Bár, lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy már csak ebből értük. A rokonaid biztos meglátogattak minket korábban, és próbáltak szelídebben figyelmeztetni, de nem sikerült.

Kénytelen voltál Te közbelépni, hogy Neked hátha hiszünk. És látod, hiszünk. Csak óriási szomorúság, hogy ezért milyen nagy árat fizetünk. Emberéleteket és gazdasági összeomlást. De a tragédiák mellett azért szép dolgokat is intéztél, amiért hálásak lehetünk. A világjáró biznizsmen apukák most esti mesét olvasnak a lányaiknak. A folyton rohanó anyukák most leporolták a varrógépet, és maszkot varrnak a fél utcának. Az oktatás pár nap alatt éveket ugrott, és átléptünk a digitális korba. Az iskolák bezártak ugyan, de az élet iskolája megnyitotta kapuit. A gyerekek részt vállalnak a házimunkából, látják, hogy mennyi energiába kerül rendben tartani a lakást. Kiderült, hogy milyen sokan tudnak otthonról dolgozni anélkül, hogy órákat zötyögnének a munkahelyükre és vissza. A konyhákból áradnak a finom illatok, olyanok is megsütötték életük első kenyerét, akik eddig csak dobozból ették a rendelt ebédet. A boltok fejlesztették a szolgáltatásaikat, egyre többen vállalnak házhozszállítást, hogy megéljenek. Rákényszerítettél minket, hogy legyünk beosztottak és gondolkodjunk előre, mert nem ugrunk le csak úgy egy doboz tejfölért a boltba.

Az egészségügyi dolgozók (ismertebb nevükön Hősök) naponta ajándékokat kapnak. Virágokat a kertésztől, friss pizzát a helyi étteremből, biztató, hálálkodó transzparenszeket a lakosságtól. A kihalt városokban újfajta élet jelent meg. Turisták helyett vaddisznók mászkálnak Róma utcáin, Velencében pedig újra hattyúk, kacsák, halak és delfinek úsznak motorcsónakok helyett. Olyan helyeken is kék lett az ég, ahol a szmogtól eddig azt sem tudták, milyenek az igazi színek.

Segítségnyújtó üzenetek árasztják el az internetet. Aggódunk a rég nem látott, távoli ismerősökért is, érzékenyebbek és érzelmesebbek lettünk. A nagyszülők Skype-on mondott mesével enyhítik az unokák hiányát. A szülők egyre jobban tisztelik és elismerik a pedagógusokat, mert most ők tanulnak

otthon a gyerekekkel. Sorra születnek az egymást támogató, kreatív ötleteket adó csoportok a facebook-on.

Rendezzük a holmikát a szekrényben, elkészülünk az évek óta halogatott feladatokkal is. Szépülnek a kertek, tisztulnak a padlók és a függönyök. Fertőtlenítjük a kilincseket és a telefonokat, amit vírusmentes időkben is gyakran meg kéne tennünk.

Ülünk a hypo - és kenyérillatú lakásokban, és egyre csak várunk, várunk... Várjuk, mikor hagysz itt minket. Mikor érdemeljük ki a jutalmat, hogy elköszönsz tőlünk. Az a legrosszabb, hogy bizonytalanságban tartasz, és nem vághatjuk a centit. De majd ezt is megszokjuk. Megtanuljuk, hogy nem tudunk mindent kiszámítani és kontrollálni. Kreatívvá és erőssé tesz minket az új helyzet, mert látjuk, hogy minden nap abból kell kihoznunk a legtöbbet, ami éppen van. Ha kevés a liszt, akkor kevés lisztből.

Néha eljátszunk a gondolattal, hogy milyen lesz, amikor végre lelépsz. Tudod, mit remélek? Hogy nem onnan folytatjuk, ahol abbahagytuk. Nem térünk vissza abba az állapotba, amiben találtál minket, hanem szintet lépünk.

Emlékezni fogunk az üzeneteidre, és megtartjuk az újonnan kialakult szokásainkat. Nem lesznek kapzsi, kielégíthetetlen vágyaink, hanem kevesebbrel is beérjük. Értékeljük az élet apró örömeit, amikről Te megmutattad, hogy nem is olyan apróságok. Azok a legnagyobbak.

Üdvözöllek

de csak tisztos távolságból!

Kedves Olvasó!

Az alábbi írás egy hosszú tanulmány végkövetkeztetése, de így önmagában is érthető és elgondolkodtató. Ha szeretnéd a teljes szöveget olvasni (20 oldal), a szerző neve alatt megtalálod (<https://charleseisenstein.org/essays/a-koronazas/>).

Charles Eisenstein: A koronázás

...Közösségként már hosszú ideje tehetetlenül állunk az egyre betegesebb társadalommal szemben. Akár a romló egészség, a pusztuló infrastruktúra, a depresszió, az öngyilkosság, a függőség, az ökológiai hanyatlás vagy a javak egy kézben felhalmozása, a fejlett világ civilizációs betegségeinek tünetei nyilvánvalóak, mi azonban megragadtunk az ezeket okozó rendszerekben és mintázatokban. A Covid most megajándékozott bennünket az alaphelyzetbe állítás lehetőségével.

Milliónyi elágazó ösvény fekszik előttünk: Az egyetemes alapjövedelem a gazdasági bizonytalanság végét és a kreativitás virágzását jelenthetné, hiszen milliók szabadulnának fel az olyan munkák végzése alól, melyekről épp a Covid mutatta meg, hogy kevésbé szükségesek, mint gondoltuk. De jelentheti, a kisvállalkozások megfogyatkozásával a nyilván csak szigorú feltételek mellett járó támogatásért cserébe az államnak való kiszolgáltatottságot is.

A válság vezethet a totalitarizmusba és a szolidaritásba is: **hozhat** egészségügyi statáriumot vagy holisztikus reneszánszt; növekvő rettegést a mikroszkopikus világtól, vagy megerősödő ellenállóképességet az abban való részvétel révén; normává avathatja a közösségi távolságtartást, vagy megújult vágyat ébreszthet arra, hogy ismét együtt legyünk.

Az elágazó ösvények kertjében járva mi vezérelhet bennünket, egyéneként és társadalmilag? Minden elágazásnál tisztában kell lennünk azzal, melyik utat követjük: **a félelmet vagy a szeretetet, az önfenntartást, vagy az önzetlenséget?** Félelemben akarunk élni, és eköré építeni társadalmat? Elkülönült életünk fenntartásáért élünk? Politikai ellenfeleink elleni fegyverként használjuk fel a válságot?

Ezek egyáltalán nem „mindent vagy semmit” jellegű kérdések, hogy egyszavas választ lehetne rájuk adni: csak a szeretet, csak a félelem. Arról van szó, hogy a következő lépés, mely a szeretet felé is vezethet, ránk vár, tőlünk függ. Merészen hangzik, de nem vakmerőség. Benne rejlik az élet, miközben tudomásul veszi a halált is. Benne van a bizalom, hogy **minden megtett lépés után látható lesz majd a következő is.**

És ne képzeljük azt, hogy a félelem helyett a szeretetet választani pusztán szándék kérdése; hogy a félelmet is, mint egy vírust, térdre lehet kényszeríteni. A vírus, mellyel itt farkasszemet nézünk, a félelem akár a Covid-19-től, akár az arra adott totalitárius válaszreakciótól. Mindennek megvan a maga terepe. A félelem - csakúgy, mint a függőség, a depresszió, és egy seregnyi fizikai betegség- az elkülönülés és a trauma táptalaján virágzik: öröklött trauma, gyermekkori trauma, erőszak, háború, bántalmazás, elhanyagolás, szégyen, büntetés, szegénység; aztán az elhallgatott, normalizált trauma, mely nagyjából mindenkit érint, aki pénzalapú gazdaságban él, modern iskoláztatást kap, vagy közösséggel való kapcsolat nélkül él.

Ez a terep azonban **megváltoztatható:** a trauma személyes szinten történő gyógyításával, vagy egy együttérzőbb társadalom felé vezető rendszerszintű változással, valamint az elkülönülés alapvető rendszerének átforgatásával. Az egyedüllét ősi félelem, a modern társadalomnak köszönhetően pedig egyre inkább egyedül vagyunk.

De **most eljött az újra összekapcsolódás ideje.** Az együttérzés, kedvesség, bátorság vagy nagylelkűség minden cselekedete az elkülönülésből gyógyít ki, hiszen mind a cselekvő, mind a megtapasztaló biztos lehet benne, hogy egy csónakban vagyunk.

Az emberek és a vírusok közötti rokonság még egy dimenziójának felidézésével szeretném befejezni. A vírusok az evolúció szerves részét képezik, nemcsak az ember, hanem valamennyi sejttaggal rendelkező (eukarióta) élőlény esetében. A vírusok szervezetről szervezetre szállítják a DNS-t, esetenként a csírasejtvonalba is beillesztve (ahol örökölhetővé válik). A horizontális géntranszferként ismert jelenség az evolúció elsődleges működési elve, mely lehetővé teszi, hogy az élet sokkal gyorsabban fejlődjön együtt, mint ahogyan a véletlenszerű mutáció útján lehetséges volna. Ahogy Lynn Margulis írta egy helyen, saját magunk vírusai vagyunk.

Most pedig hadd merészkedjek ki egy kicsit a spekulatív zónába. Mi van akkor, ha biológiai és kulturális evolúciónk ütemét civilizációnk legnagyobb betegségei gyorsították fel, miközben kulcsfontosságú genetikai információkat adtak át, és így kínáltak fel számunkra egyéni, illetve kollektív beavatást? Lehetséges, hogy a mostani járvány is épp az? Új RNS kódok terjednek egyik emberről a másikra, új genetikai információval itatva át bennünket; ám ezzel egyidőben másfajta, *ezoterikus* „kódokat” is fogadunk, melyek a biológiai hordozók farvizén közlekednek, és pontosan ugyanúgy zavarják meg rendszereinket, ahogyan egy betegség felborítja a test fiziológiáját. A jelenség a beavatás mintáját követi: elválasztás a normalitástól, melyet dilemma, összeomlás vagy megpróbáltatás követ, majd (ha a folyamat eljut a beteljesedésig) a visszailleszkedés és az ünneplés következik.

Felmerül tehát a kérdés: **Vajon mibe avatódunk be?** Mi ennek a beavatásnak a sajátos természete és célja? A járvány köznapi elnevezése segítségünkre lehet: **koronavírus**. A korona királyi koronát is jelent. Az „új koronavírus-világjárvány” jelentése: „**mindannyiunk új megkoronázása**”.

Már most érezhetjük, milyen erő van abban, akivé válhatunk. Egy igazi uralkodó nem futamodik meg sem az élettől, sem a haláltól. Egy valódi uralkodó nem leural és meghódít (ez a Zsarnok jellemzője). Az igazi uralkodó a népet és az életet szolgálja, és tiszteli minden ember szuverenitását.

A megkoronázás jelzi a tudattalan megérkezését a tudatosságba, a káosz renddé kristályosodását, és azt, ahogy a kényszer választássá lényegül át. Ami egykor bennünket uralt le, most mi fogjuk uralni. Az így létrejövő új világrend, melytől az összeesküvéselmélet-hívők félnek, csak árnyéka annak a dicsőséges lehetőségnek, mely a szuverén lények számára elérhető.

Mivel már nem a félelem szolgálai vagyunk, rendet teremthetünk a királyságban, és **egy tudatos szándékú társadalmat építhetünk fel**, az elszigeteltség repedésein már most is átragyogó **szeregeten alapulva**.

AZ ÍGÉRETEKRŐL

Dávid király azt mondta az 56. zsoltárában: „Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!” Dávid már csak tudta, mert Isten segítségével képes volt legyőzni az oroszlánt, a medvét és az óriást is.

Egyszer valaki elindult egy farmra, s útközben néhány méterenként figyelmeztető táblákat látott „Vigyázz, harapós kutya!” felirattal. Amikor már a házhoz ért, csupán egy aprócska csivava fogadta. „Csak nem azt akarja mondani, hogy ez a kicsi kutya tartja távol az embereket?” – kérdezte döbbenten a gazdától, mire a farmer mosolyogva így felelt: „Nem ő, hanem a táblák!”

A félelem olyan, mint az ordító oroszlán, de ha szembenézünk vele, legtöbbször kiderül, hogy csupán egy csivava!

Az igazság az, hogy bármivel képes vagy szembenézni, ha tudod, hogy Isten megígérte: „én, az Úr, a te Istened, erősen fogom a jobbodat, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek!” (Izaias 41:13). Tehát ahelyett, hogy a legrosszabbtól tartanál, hidd el, hogy Isten a legjobbat akarja! Úgy tudod ezt megtenni, ha magadra vonatkoztatod ígéreteit: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt, győzelmes jobbommal támogatlak.” (Izaias 41:10). „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott” (Róm. 8:28). Ne hagyd, hogy a félelem győzzön! Ne add meg magad neki! Inkább állj rá Isten Igéjére, és hidd el, hogy át fog segíteni a körülményeiden, és erősebbé fog tenni!

Sík Sándor: Galileai férfiak

Galileai férfiak,
mért néztek az égre?
Mért, hogy forró könny fakad
férfiak szemébe? –
Jézus Krisztus visszajön,
Jézus Krisztus él!
Galileai férfiak,
mért, hogy tétlen álltok?
Vár a Kelet és Nyugat,
Krisztus bírta rátok.
Hirdessétek mindenütt:
Jézus Krisztus él!

Galileai férfiak,
milyen jelre vártok?
Várjatok még tíz napig,
Lelkét küldi rátok.
Nem hagy árván, nem hagy el:
Jézus Krisztus él!
Galileai férfiak,
ha majd jön az óra,
élőket és holtakat
hív majd számadóra:
a nagy Bíró visszajön,
Jézus Krisztus él.

Fekete István: Pálfordulás

Somogyban – ha valaki elkeseredetten és tanácstalanul bámul a levegőbe – azt mondják: - Úgy állsz itt, mint akinek nem jutott kenderföld...

Hát Dr. Szepetkeyné ilyenformán nézett urára, aki ebben a percben jelentette be, hogy azt a bizonyos cserelakást nem kapják meg, ezt azonban át kell adni, hiszen a pénz már... ugye... nincs mind meg...

- És most?

- Szerencsére tavasz van, lemegyünk Badacsonyba, a szőlőbe. Nyaralásnak is lehet venni. Közben csak lesz valami...

- És a bútorok?

- Beraktározzuk valahova. Ide-oda ismerősöknél.

- Ide-oda - mondta az asszony – ide-oda!... Emlékszel, mit mondtam?

- Nem emlékszem, de ez most már talán nem is fontos . A kis nyugdíj mellett a szőlő eltart bennünket. Átmenetileg...

- Úgy gondolod, hogy kiállok kofának a piacra?

- A nyár elég hosszú lakáskeresésre, segítenek barátaink is, közben elhelyezkedem valahol, aztán visszajövünk... és kész.

- Igen - legyintett az asszony - csak úgy egyszerűen: visszajövünk és kész... Nevetnem kell...

- Hát neved szívem, én most úgy sem tudok.

Szepetkeyék tehát leköltöztek a kis szőlőbe, de bútoraikat előbb elhelyezték – ide-oda – ismerősöknél, barátoknál. A férfi kicsit rokkant volt – teljes munkát nem vállalhatott – s a csekély nyugdíj valóban elég volt, mert elégnek kellett lennie.

Tavasz volt – szerencsére! – amikor szelíd színekben fürdött a táj, a Balaton kék tükre fölött lenge pára ragyogott és a virágzó fák illata úgy szállt a levegőben, mint a mézes nyár ígérete.

- Több bútort kellett volna hozni – mondta az asszony – és ez a dohos szag...

- Nyitva kell tartani az ablakot.

- Igen, hogy bemásson valaki...

- Nem tudom, mi a fenének mászna be? Képzeld el, amint Kurugla bácsi bemászik az ablakon... erről jut eszembe, azt mondja az öreg: ötven forint a kapásnapszám, meg egy liter bor.

- Megőrült? Ötven forintért én is megkapálom.

- Nem azért mondtam, de én bizony hozzáfogok. Este kifizeted a napszámomat, de a bort már reggel kérem...

- Ne bolondozz. Elsősorban nem értesz hozzá, másodsorban belehalsz, harmadsorban nem bírod a bort, eszed a bikarbónát... és nincs is kapád.

- Kértem az öregtől. Egy kis hold nem a világ.

- Örület - mondta az asszony - tiszta örület. Úgy is rossz a szíved...

És másnap reggel egyszerűen a falnak fordult, amikor ura kikecmergett az ágyból.

- Majd megunod.

A férfi azonban - ha meg is unta - nem engedett. Konok volt, mint egy öszvér és a tőkesorok fogyó, gazos rendetlensége úgy szívta, mint a vizet a lejtő. Hét órakor bement a kamrába, mert úgy érezte, a kapanyélből harap le egy darabot, olyan éhes lett. Szalonnát evett és háromnapos kenyeret, és – igen – bort ivott rá, mert kívánta.

- Na – mondta – ehetem majd a szódát marokszám... És újra beállt a tőkék közé, vágta a perjét, izzadt, cipője telement földdel, azért levetette.

- Nem is rossz – érezte talpa alatt a hűvös humuszt – sőt kellemes.

Gyomrában melegen terjengett a bor, tenyerén két hólyag volt kelőfélben, de gyomra nem égett.

- Kidolgozta – magyarázta Kurugla bácsi – gyomorégés ellen legjobb a kapálás. Favágás is jó, de a kapálás jobb. – Egyébiránt a munka elfogadható – nézett végig a soron –, persze még nem az igazi, de pedzi már. Rafiát majd rendelék, meg gálicot is.

Közben – észrevétlenül – dél lett.

- Pihenj kicsit Béla – aggódott felesége ebéd után –, tönkreteszed magad.

- Nem! Ha most lefekszem, vége... adj még egy pohár bort.

- Megárt.

- Kidolgozom. Kurugla bácsi mondta.

- Vén számár az öreg Kurugla. Tönkreteszed magad. Inkább eladom a karkötőmet.

Erre már a férfi is gondolt, és ha felesége tegnap mondja, talán el is fogadja. De most, a megkapált sorok lélegző, tiszta földje jelent meg előtte és a gatzól fuldokló tőkék kulturátlansága.

- Nem. Nem olyan nehéz. - Felhajtotta a bort és kiment.

- Igazán ügyes vagy - dicsérte meg alkonyattal az asszony. - Megkerestél ötven forintot.

- Meg egy liter bort - mondta Béla és úgy érezte, derekát csak rozsdás esernyődrótok tartják össze és csontjait bizonytalan csavarok fogják a meglazult forgókhoz. Vacsorát nem kért, s amint letette fejét, horkolni kezdett.

- Rémes - gondolta felesége -, most már nem is beszélgetünk.

Ez az idő volt ugyanis eddig a fellegjárás ideje, amely részint a totó körüli izgalomban úszkált, részint Oszkár bácsira volt alapozva, "akinek még van összeköttetése..."

Béla még beszélt is álmában.

- Na, ennek is elege van - gondolta az asszony - holnap majd nyög. Ezután hosszadalmas esti toalettot csinált s a tükör előtt a karperecet latolgatta.

Béla azonban a hajnal érintésére felneszelt álmában is. Eszébe jutottak a befejezetlen sorok és- igaz - nyögve bár, de feltápáskodott.

- Hhh – szszsz - sóhajtott, mert testrészei semmiképpen nem akartak összeigazodni, aztán kitámolygott a kamrába és ellenségesen nézett a kapára.

- Nem fogsz ki rajtam, kutya! - fenyegette meg a jeles szerszámot és kézbe vette, akárhogy tiltakozott is feltört marka.

- Feltörte hát – bólintott Kurugla bácsi – mert csúszkált benne a kapanyél. Köpjön csak a markába – tanácsolta –, annak az a rendje.

- Megy ez így is – mondta keservesen –, de amikor az öreg elment, beleköpött mindkét markába, ámbár a köpések gyengén sikerültek.

- Még köpni sem tudok – gondolta, s utána megreggelizett. A bort csak üvegből furulyázta ki, illetve szívta, mint a cuclit.

- Nna! – tette le az üveget hosszas billegetés után – Ezt is meg kell tanulni. Úgy látszik, levegőt kell adni neki felülről.

De egy hét alatt a szőlő meg volt kapálva.

- Majd a kötözéshez elküldöm Erzsit egy napra – ajánlotta Kurugla bácsi –, aztán maguk is megcsinálhatják. Ügyes lány, nem azért mondom, hogy az onokám.

És egy szép reggelen – ahogy mondani szokás – beállított Erzsi. Az asszony még aludt, de felébredt a beszélgetésre.

- Úgy, úgy Béla bácsi, már egészen jól csinálja. Jó lenne, ha Melánia néni is megtanulná.

- Te jó Isten! – döbrent meg az asszony – te jószagos Isten! Hát ez azért túlzás. Elsősorban Melanie vagyok, másodsorban: mi az, hogy Béla bácsi? Ez a taknyos! Hát majd mindjárt!... és kiugrott az ágyból.

Erzsi azonban olyan széles lelkesedéssel fogadta, olyan cuppanós kézcsókkal, hogy a rendreutasítás semmiképpen nem lett volna időszerű.

- Minálunk ezt a munkát az asszonyok csinálják - mondta Erzsi -, az emberek a nehezebbjét. Tessék idenézni...

- Nem nagy dolog - bosszankodott az asszony – pesti lakásunkban a függönyöket mind magam horgoltam, kötöttem. Adj ide pár szálát, Béla.

- Erzsire holnap már nincs is szükség - mondta estefelé - és a végén letegez bennünket. Béla bácsi... csakúgy... és Melánia...

- Hát mit mondjon?

- Mit tudom én? - gondolkodott el Melanie és úgy érezte, hogy jobb lenne, ha Katónak vagy Zsuzsinak hívnák. Stílusosabb lenne a kötözéshez, a szőlőhöz, Béla foltos nadrágjához és Erzséhez is... Majd én kötözök – ajánlotta -, neked úgy is permetezni kell.

- Jól van szívem... lesz itt olyan termés!... mondta Béla, aki ekkor már sovány volt, mint a gereben, bár annyit evett, "mint egy igáskocsis", mert Melanie úgy gondolta, hogy az előkelő parádéskocsisok kevesebbet esznek, mint akik trágját és egyéb kimondhatatlan nevű terheket fuvaroznak.

Közben megérett a cseresznye, amit Erzsi hordott a piacra és esténként beszámolt a pénzekkel és eseményekkel.

- Azt hiszem, ez a lány becsap bennünket - gyanakodott az asszony - az újságban "az áll", hogy a cseresznye hat forint, de majd utána nézek...

- Ne bánts meg; jó lány ez az Erzsi.

- Bízd csak rám - mondta Melanie mérgesen, hogy az ellenőrzésbe belelovalta magát - bízd csak rám.

És Melanie másnap megjelent a piacon teljes díszben, enyhe kölnifelhőben, ami sehogy sem illett a piac őszinte, zellerszaggal teljes értékű légköréhez.

- Csak úgy lejttem, Erzsikém...
- Jó, hogy lejtött, Melánia néni, már hatot sem akarnak adni.
- Hát add ötért kislányom, lassan lejár az ideje a cseresznyének. Asszonyom
- csattant rá egy hasonlóan kikészített hölgyre -, kérem, ne turkáljon a kosárban. Az áru fogdosása tilos.

A vevő végigmérte Melanie-t, rántott egyet a vállán és átment a túlsó oldalra. Ott azonban egy menyecske állt, aki meghallotta a rendreutasítást. Fekete szeme pajkosan összevillant Melanieval, s amikor a hölgy belenyúlt a kosárba, eltolta a kezét.

- Ne tessék belenyúlni! "Az áru fogdosása tilos!"
- No nézd csak!!
- Nézem...

Melanie úgy érezte, valamit elindított, ami körbeszaladt és visszatért hozzá. A szemek rávillantak és befogadták. Csodálatos jó érzés volt ez, maradandó, bár nem lehetett látni sem az elejét, sem a végét. A Balaton, a Badacsony, az a kis szőlő odafent, Béla foltos nadrágja, Kurugla bácsi és ezek az asszonyok, mintha összetartoznának és – igen mintha ő is közbük tartozna. És amikor beérett az első csemegeszőlő, Erzsi már nem jöhetett, mert közben férjhez ment. A robbantómester vette el a bányából, ott is volt az esküvő, amire nem mentek el, mert Béla orrát megcsípte egy darázs, s ilyen testrészt sehogy sem illett lakodalomba. Ezt Kurugla bácsi is belátta, megszemlélvén az emeletes szaglószervert.

- Szegény kislány - mélázott el Melanie - gondolom, micsoda óriás lehet egy ilyen robbantómester... de most ki megy a piacra?
- Én – mondta Béla – közös kocsin visszük le Kurugla bácsival, Jóljártékkal meg Panni néniel.
- Én is lemegyek!

S amikor a csemegeszőlő elfogyott, az asszony már maga árulta a saszlát, otellót meg mézesfehéret. Shortban, szandálban, szívósan és harciasan.

- Lágyszívú vagy, Béla! Jobb, ha itthon maradsz. Rád néz az üdülő bevásárlónője és elolvad kilónként egy forint.
- Béla nevetett.

- Úgy is készülök a szüretre. Hordómosás, kádak, kénezés... Add át kézcsókomat Matyikának. Így hívják a bevásárló hölgyet...

Melanie erre mondott valamit, amit már az asszonyoktól tanult, kifogástalan helybéli tájszólással.,.

De ebben az időben néha már hideg szél borzongott a Balaton megvakult tükreán, hajnalonként mereven figyelték a csendet a fák, s a tőkék ránehezdedtek a karóikra, mert a fűrtök terhét már nem bírták el.

- A bútorokból kell lehozatni még - mondta az asszony - nem lesz elegendő székünk se. Erzsikét illene meghívni, nem is beszélve Kurugla bácsiról, meg Panni nénit is.
- Persze, magunk nem szedhetjük le.
- Vendégnek gondoltam őket. Egyszer fogadhatunk napszámosokat is...
- Kurugla bácsi a prést kezeli, Erzsi ura puttonyos, Erzsi szedő...

- Nem fogadhatjuk el!

- Dehogynem! Erzsieknél én leszek puttonyos, téged csak arra kérnek, hogy a konyhában ügyelj. Erzsi csodákat beszélt rétesedről, hogy fogni kell, mert elrepül, van leveles és könnyű...

- Igazán? Hát majd megmutatom!

A szüret csodálatosan szép napra esett. Olyan napra, amikor mustszaga van a napsugárnak is és a részeg darazsak is valami érthetetlen melankóliában mászkálnak a kádak édes peremén. De nevetős mámort lélegzettek az emberek is, ámbár a kőasztalon ott állt egy csobolyó és számozatlan, vastag poharak. Megjöttek Erzsiek is és a piaci "szomszédok" is egyenként, hívatlanul.

- Hát itt vagyunk – mondták - ha köllünk.

- Jaj, hogy milyen jók maguk! - lelkenedett Melanie és süteményt kínált, meg egy kis kontyalávalót. Odakint csókák rikkantottak a párás magasságban és Melanie úgy érezte, hogy a legcsodálatosabb premier a mai naphoz képest, pusztán unalom volt csak.

Az asszonyok aztán szétszóródtak az őszi domboldalon, s a tőkék közt felbukkanó kendőkben mintha a nyár virágai villantak volna fel búcsúzóul: egy pipacs, egy-egy margaréta, egy búzavirág.

Béla és Erzsi ura meghajolva vitték a puttonyokat, és a "durva óriás" - ahogy Melanie a robbantómestert elképzelte - egyáltalán nem volt sem durva, sem óriás. Sőt! Szerény, vékony legénynek látszott, ámbár szívós fajta lehetett, mert a puttonyt játszva vitte. A prés mellett pedig Kurugla bácsi ténykedett, dudorászva régi nótát fakó lóról, szeretőről s egyéb elmúlt haszontalanságokról. Kurugla bácsi szeme mértékletesen csillogott, s amikor a darazsak már a keze fején kezdtek mászkálni, szelíden leseperte őket.

- Ne haszontalankodjatok! - mondta.

Később beállított a postás egy levéllel. - Ezt hagytam utolsónak, mára már nincs dolgom, ide a puttonyt!

Béla a levelet az ablakba tette. Oszkár bácsi írta, ráér. Aztán megreggeliztek. A férfiak a sajtoló mellett, az asszonyok a konyhában és olyan visongást csaptak, hogy a seregélyek még a szomszéd szőlőből is elköltöztek.

Amikor Melanie kihozta a reggelit, Erzsi ura tányérjára duplán adagolt.

- Lajoskám - mondta a durva óriásnak - Lajoskám egyen, mert a puttony nehéz és magának még erősödnie kell!

Lajoskám mosolygott, megfogta a postás nadrágját hátul és kétszer kinyomta a levegőbe. Félkézzel!

- Lajos - kalimpált a postás! - ha elszakad a nadrágszíjam, megfizeted.

- Nem a hús teszi az embert - mondta Lajos, letéve a talaj vesztett postást, utána bevágta a dupla adag kétszeresét, s ezzel Melanie szívében végképp elhelyezkedett. De a szívek általában kinyíltak ezen a napon, mert napsugárban fürdött a hegyek időtlensége s egy-egy dal csapongva szállt át a tájon, mint a szelíd mámor láthatatlan madara.

Aztán - este lett. A szőlő tarlotta húzta magára a sötétség puha takaróját, csak a must csordogált a sajtárba, s a konyhában az edények koccanása búcsúztatta a szüretet.

- Szép nap volt - ült le Béla, és odaadta feleségének a levelet. - Bontsd fel szívem.

Melanie hangosan olvasta fel a levelet. Oszkár bácsi szerzett állást és lakást is. Egyszoba, konyha, félkomfort. „Itt az ideje, hogy otthagyjátok azt a környezetet...”

Összenéztek. Béla mosolygott. Melanie szikrázott. - Mit nevezsz? - förmedt urára. - A két házomat nem adnám egész évi fizetésedért, hozzávéve az egyszoba konyhát is. Oszkár bácsit is... és igen... azt is akarom mondani, hogy ezt a Lajost igazán letegezhetted volna. Béla nem válaszolt. Egy lepke keringett a lámpa körül fáradhatatlanul. Néha eltűnt a sötétségben, néha feltűnt a világosságban. Hogy mióta kereng, nem lehet tudni, hogy meddig, azt sem, de a világosság és a sötétség határát mégis a lepke léte és útja szabta meg és nem a sötétség és nem a világosság.

Kiss Tamás: Amor Sanctus

1. Nem számoltam még le veled,
talán nem is fogok.
Sugáرزol, simogat szeled,
pedig nincs rá okod:
óh hányszor elengedtelek.
és most se tudom, hogy mit tegyek,
fussak vagy arcul üsselek?
Hisz a kezem fogod.

2. Serény két lábad el nem fárad,
hiába futnék, megtalálasz,
körülfársz, mint folyó a várat.
ölelsz, velem egy ágyba hálsz.

Elaltatsz, ha elkezdek félni,
szidnálak, de nem engeded,
nem tudok én halni, se élni,
csak egyidejűségben veled.

Gyötör a szomj szelíd szavakra,
vadonból is kiátkozott:
s mint szarvas szép híves patakra,
színed elé kívánkozok.

Richard Rohr: Határterület (elmélkedés)

Két világ között

A határterület egy belső állapot és néha egy külső helyzet is, ahol el tudunk kezdeni új módon gondolkodni és cselekedni. Ez ott van, ahol átmeneti (közbülső) állapotban vagyunk, épp elhagyva egy helyet vagy szakaszt, de még nem léptünk be a következőbe. Általában akkor lépünk határterületre, amikor a korábbi létmódunk kihívás elé állít, vagy megváltozik - talán elveszítjük az állásunkat vagy egy szerettünket, vagy betegek vagyunk, vagy egy gyermek születésekor, vagy egy áthelyezéskor (áttelepítés, kitelepítés?). Ez egy kegyelmi idő, de gyakran semmilyen módon nem tűnik „kegyelmi”-nek. Egy ilyen térben nem vagyunk magabiztosak, vagy kontroll-helyzetben. Ez a világjárvány, amellyel most szembenézünk, egy példa egy mérhetetlenül nagy határterületre (küszöb-területre).

A határterület valódi sebezhetősége és nyitottsága helyet enged valami teljesen új történésnek. Üresek vagyunk és befogadásra készek - letörölt táblák vagyunk, új szavakra várva. A határterületek azok, ahol leginkább taníthatóak vagyunk, gyakran azért, mert itt vagyunk a legmegalázottabbak. Egy folyamatos árnyékbokszolás állapotában tart minket - az ego megerősítése helyett birkózva a dolgok rejtett oldalával és kreatív módon megkérdőjelezve az úgynevezett normalitást.

Nem meglepő, hogy általában kerüljük a határhelyzeteket. A hiteles spiritualitás és emberi fejlődés munkájának nagy része az, hogy az embereket határterületekre vigye, és ott tartsa őket elég hosszán, hogy valami lényegeset és újat tanulhassanak. Számos lelki óriás, mint Szent Ferenc, Norwichi Julianna, Dorothy Day és Mohandas Gandhi megpróbálta az egész életét folyamatos határhelyzetben élni, a domináns kultúra perifériájának a peremén. Ez a köztes hely szabad az illúzióktól és hamis végeredményektől. Arra hív minket, hogy szélesebb perspektívákat fedezzünk fel és ebből egy sokkal mélyebb látással éljünk.

A határterületen néha arra van szükségünk, hogy ne tegyünk, és ne teljesítsünk a szokásos sikeres mintáink szerint. Valójában arra van szükségünk, hogy egyszer csak hibázzunk és tudatosan tétovázzunk, hogy megértsük az élet más dimenzióit. Arra van szükségünk, hogy beszéd helyett csendben legyünk, hogy a teljesség helyett megtapasztaljuk az ürességet. A határterületen leszállunk, és szándékosan nem jövünk ki vagy fel azonnal. Időbe telik, de ez a tapasztalat segíteni tud nekünk szabadsággal és az élet új, kreatív megközelítésével visszalépni a világba.

Nehéz lehet létezni ebben a globális krízisben és nem úgy érezni, hogy megragadtunk minimum két - egy megismert és egy érkező - világ között. A mi tudatunk (tudatosságunk) és a jövőbeli generációké is megváltozott.

Nem tudjuk a dzsinnt (szellemet) visszatenni a palackba többé.

Kedves Olvasó!

Bizonyára érzed, hogy tétován keressük, mit tanuljunk, mit értsünk meg, mire érezzünk rá a jelen helyzetben. Abban a helyzetben, amelyen még nem volt. És biztos, hogy van jó út, csak rá kell találni, lépésről lépésre, ahogy Eisenstein írásában olvashattuk. Annyi, de annyi vakvágány, vadhajtás, rossz gyökerű korcstermés bújik ki emberi életünk szövetéből. Ezekről kellene most megszabadulni.

A minap egy idős, tiszta tudatú személy közölte velem, hogy nem hallgatja többé a Mária Rádiót, mert csalódott benne. Miért? Mert meghívták a stúdióba egy beszélgetésre nemzetünk első emberét, aki évtized óta állja a sarat a globalizáció, a liberális erkölcsvesztés elleni küzdelemben. „De én nem szeretem őt, és különben is, református!”- volt a csalódás indoka.

Lehet, nem helyes, hogy ezt elmeséltem. De ezt is egy nagyon torz, beteg termésnek látom, és annyi ilyen sötét, el sem nevezhető vélemény, gondolat lát napvilágot társadalmunk életében. Mindezek pusztítják a jövőnket.

Ezen töprengve kapóra jött egy ókori gondolkodó írására találni – az élet sosem véletlenül hozza elénk, amit meg akar értetni.

Megosztom Veled, gondolkodj Te is – Világosságban, Tisztességben, semmi esetre sem gyűlölködő ítékezésben. Hadd pusztuljon a gyom, nőjenek az egészséges hajtások.

Cicero feledhetetlen beszéde (Kr.e.106 - Kr.e.43)

„Egy nemzet képes túlélni bolond vezetőit, még az ambiciózusait is. De nem lehet túlélni a belső hazaárulást. Az ellenség a határokon kevésbé félelmetes, mert ismert, és nyíltan hordozza zászlaját.

De az árulók határainkon belül mozognak szabadon, az ő ravasz beszédük átosan a sikátorokon, a kormány folyosóin is hallható.

Az áruló nem néz ki árulónak, ő a nép nyelvén beszél, a nép arcát, érveit viseli. Ő az **emberi természet alantasságához szól, ami minden ember szívében titkon, mélyen fekszik.**

Az áruló elrohasztja a nemzet lelkét, titokban, éjjel dolgozik, alattomban aláássa pilléereit, fertőzi a politikát úgy, hogy ennek ellenállni sem lehet.

A gyilkos nem annyira félelmetes, de az áruló maga a pestis járvány.

Petőcz András: Valami sziklatetőn

Ha azt mondom, kivonulok a világból,
még nem mondok sokat.
Csak a szomorúság beszélteti belőlem mindezt,
csak a szomorúság.

Ha azt mondom, valamitől félek, de nagyon,
még nem mondok sokat.
Valaki kiabál bennem, és nem hallgat el,
valaki kiabál.

Ha azt mondom, lehunyom a szemeim, hogy pihenjek végre,
még nem mondok sokat.
Örülnék, ha valaki megszabadítana csapdáimból,
nagyon örülnék.

Kivonulok. Elvonulok a világból végre-végre,
pohárka borral a kezemben valami sziklatetőn ülök,
és megvizsgálom mindazt, amit önnön magamból
vizsgálatra még érdemesnek tartok.

Moldvay Győző: Reggeli félelem

Mindig keresek valakit,
és mindig, mindig másikat,
vagy csak az elvesztett régit,
kivel a reggel rám virradt.

Kitől nem tudok elszakadni,
ki rám bogozta úgy magát!
Csomó hátán egy új csomó,
amit kardél se vághat át.

Mindig keresek valakit,
és félek, hogyha meglelem,
könnyű tollam leválik mind,
földre szegez a kegyelem.

Érett diója jóllakat,
eltelnek csönddel tagjaim,
s kikötni többé nem tudok
az éjféli hold partjain.

Juhász Attila: Kerestelek

Kerestelek a városok zajában
Házikók muskátlis ablakában
Kanyargós utcák szurkos terén
Kerestelek szökellő egék legén
Bozótban, fűben, vadvirágban
Sokat sejtő hajnali homályban
Búzamezőn, szélben, zivatarban
Kerestelek minden zord viharban
Kerestelek zengő bérctetőkön
Visszhangzó mélységen át a völgyön
Kerestelek rivallva: Hol vagy?
Elszántságom pedig csak olvadt
Kerestelek zihálva, mintha nem is lennél
Aztán csak suttogtam neved, s Te ott teremnél.

Juhász Ferenc: Te gyermekasszony

Te gyermekasszony, ha hazajössz este
fényel telik meg a szoba körben,
mintha csillag suhanna leülni a székre,
csupa fény az asztal vacsora közben.

Ha lefutsz a lépcsőn, zsákkal a fáshoz,
mert sötét van már, nem lehet holnap,
a lépcsőházban a vasvirágok
is derengenek és föllobognak.

Az edényeket, ha rakosgatod,
azok tűnődve felragyognak,
amikor este megveded az ágyat
a párnák fényesen dagadoznak.

Micsoda lélek lobog tebenned,
micsoda szerelem, az áldott?
Vettem neked, mert szeretlek nagyon,
nézd, egy csokor szenvedést, virágot.

A sors

Egy barátomra vártam az Oregon állambeli portlandi repülőtéren, amikor olyan életre szóló élményben volt részem, amelyet általában csak elbeszélésből ismer az ember. Váratlanul ért, egy óvatlan pillanatban. Mindössze fél méterre tőlem zajlott.

A nyakamat nyújtogatva kerestem a barátomat a kifelé áramló utasok között, amikor észrevettem egy felém tartó férfit, két könnyű kezításkával. Éppen mellettem állt meg, hogy köszöntse családját.

Először a kisebbik fiához fordult (talán hat éves lehetett), amint letette a táskáit. Hosszan megölelték egymást. Miután szétváltak, és egymás szemébe néztek, az apa így szólt:

- Örülök, hogy újra látlak, fiam. Nagyon hiányoztál.

A gyerek félénken mosolygott, elfordította a tekintetét.

- Te is nekem, apa – felelte halkán.

A férfi felegyenesedett, a nagyobbik fia szemébe nézett (aki úgy kilenc-tíz éves lehetett), két keze közé fogta a fiú arcát, és a következő szavakkal üdvözölte:

- Már egészen felnőtt vagy. Nagyon szeretlek, Zach.

Újabb hosszú, gyengéd ölelés következett.

Közben egy egészen kicsi lány (talán egy, vagy másfél éves) izgatottan fészkelődött az anyja karján, és egy pillanatra sem vette le tekintetét érkező apjáról. Az apa most őt is üdvözölte:

- Szervusz, kicsi lány!

Majd szeretettel átvette őt az anyja karjaiból. Gyorsan végigcsókolta az arcát, azután a mellére vonta, és ringatni kezdte őt. A kislány azonnal megnyugodott, és boldog megelegedéssel fektette arcát az apja vállára. Hosszú pillanatokig maradtak így, majd az apa a nagyobbik fiúnak adta át a kislányt, és így szólt:

- A legjobbat hagytam utoljára!

A feleségéhez lépett, és leírhatatlan szenvedéllyel, hosszan csókolta. Másodpercekig csodálattal nézett az asszony szemébe, majd suttogva azt mondta:

- Annyira szeretlek!

Alig tudtak betelni egymással, sugárzó tekintettel itták magukba egymás látványát, és közben fogták egymás kezét. Egy pillanattal úgy tűnt, ifjú házaspár, de a gyerekek korából ítélve tudtam, hogy ez lehetetlen.

Pár másodpercig eltöprengtem a dolgon, magával ragadott a feltétlen szeretet eme röpke drámája, mely mindössze egy karnyújtásnyira tőlem játszódott le. Hirtelen zavarba estem tőle, mintha avatatlanul léptem volna be egy szentélybe, ugyanakkor döbbenet hallottam a saját hangomat, amint izgatottan azt mondja:

- Ez aztán valami! Mióta házaspár?

- Összesen tizennégy éve vagyunk együtt, de csak tizenkét éve élünk házaspár-

ságban – felelte a férfi, miközben egy percre sem vette le a szemét szeretett felesége arcáról.

- És mennyi ideig volt távol? – kérdeztem.

A férfi végre felém fordult, rám nézett. A szeméből még mindig sugárzott a boldogság.

- Két teljes napig.

Két napig? Meg voltam döbbenve. Az üdvözlés hevesességéből arra következtettem, hogy legalábbis hetekről van szó, ha nem hónapokról. Tudtam, hogy az arckifejezésem elárul. Szinte foghegyről vettem oda, remélve, hogy némi eleganciával szállhatok ki a kellemetlen helyzetből (és tovább kereshetem a barátomat a tömegben):

- Remélem, az én házasságom is ilyen szenvedélyes lesz tizenkét év múltán. A férfi arcáról hirtelen eltűnt a mosoly. Mélyen a szemembe nézett, és hangjának határozottsága mindörökre beleégett a lelkembe, amikor válaszolt:

- **Ne reménykedj barátom... Dönts!**

Azután újra rám villantotta fényes mosolyát, kezét rázott velem, majd családja kíséretében elment.

Amikor a barátom megjött, még mindig megigézetten bámultam ez után a kivételes férfiú és a családja után.

- Mit nézel? – kérdezte a barátom. Habozás nélkül, különös biztonsággal feleltem:

- A jövőmet!

/Ismeretlen szerző/

Radnóti Miklós: Rejtettelek

Rejtettelek sokáig,
mint lassan ért gyümölcsét
levél közt rejti ága,
s mint téli ablak tükrén
a józan jég virága
virulsz ki most eszemben.
S tudom már mit jelent ha
kezed hajadra lebben,
bokád kis billenését
is őrzöm már szivemben,
s bordáid szép ivét is
oly hűvösen csodálom,
mint aki megpihent már
ily lélekző csodákon.
És mégis álmaimban
gyakorta száz karom van
s mint álombéli isten
szorítlak száz karomban.

Konstantinos Kavafis: A barbárok

- Mire várunk itt a főtéren összeverődve?
A barbárokra - minden pillanatban itt lehetnek.

- Mért ez a tohonya tétlenség a Tanácsban?
Mit ülnek a tanácsosok? Mért nem hoznak törvényeket?

Mert jönnek a barbárok, még ma ideérnek.
Milyen törvényeket hoznának a tanácsosok?
Jönnek a barbárok, s majd intézkednek ők.

- Mért kelt fel ma ilyen korán a királyunk?
S mért ül a város legnagyobb kapujánál
fenn trónon, teljes díszben, fején korona?

Mert jönnek a barbárok, még ma ideérnek,
s a király méltó módon kívánja fogadni
vezérüket. Kiváltképp arra készül,
hogy pergamentekercseket adjon át neki:
címeiket íratott rá, sok nevet.

- Mért vonult ki ma a két konzul a prétorokkal,
és mért öltöttek fel bíborszegélyű tógát?
Mért szedtek magukra annyi ametisztet
és karpereceket, vakítva villogó smaragdokkal kirakva?
Mért vették ma elő ezüsttel, arannyal
kivert botjaikat, melyeket domborművek díszítenek?

Mert jönnek a barbárok, még ma ideérnek,
s ezek a dolgok elvakítják a barbárokat.

- Mért nem vágnak ki most a méltóságos szónokok
tüzes beszédet? Mért nem mondják meg, mit tegyünk?

Mert jönnek a barbárok, még ma ideérnek,
s ők unják a cifra, körmönfont szónoklatot.

- Mért tört ki egyszerre ez a nagy nyugtalanság,
ez a vad zavar? (Elkomorodnak az arcok.)
Mért ürülnek ki egykettőre a terek, az utcák?
Mért tér haza mindenki, nehéz gondokba merülve?

Mert már éjszaka lett, s a barbárok nem jöttek.
És hírmondók érkeztek a határról.
s azt mondták, hogy a barbárok nincsenek sehol.

És most a barbárok nélkül mihez kezdünk?
Ők még hoztak volna valamiféle megoldást. /Képes Géza ford./

Siklós József: Pünkösöd (Ap.Csel.2)

Sebesen zúg a szél.
Égből leszáll a tűz.
Sok nyelven Istent mind együtt imádja.
A Megfeszített: Úr, és hozzá tér a nép.
Beérik a Szentlélek aratása.

Egységben (Ap.Csel.2,42-47)

Új csoda: Lélek tűzében összeforr
új nép: hitben imádságban egy.
És egy Kenyéren él, mindenben
osztózik.
És egyre boldogabb. És egyre
népesebb.

Berényi Mihály: Körforgás

Tudod, hogy a tavasz bolond?
Nem? Neked senki nem mondta?
Eredj ki a kertbe, nézd meg:
száz virág nyílik naponta!

S ha egy elkezd kókadozni,
két bimbó feslik helyette,
szebb, illatosabb amannál,
ahogy Isten teremtette.

Mi lesz ebből nyár végére?
Virágok helyén kis csomag,
abban fittyet hány a télnek,
új tavaszt vár millió mag.

Berényi Mihály: Tavasz?

Most, mikor mindenhol tombol,
földön, fán a virágözön,
hol ül a magányos gerle?
Ott fent – a szomorúfüzön.

Berényi Mihály: Párhuzamok

Hajdan virágzott a május,
bő termést hozott a nyár.
Most? Aszályos mind a kettő,
szánkban elapad a nyál.

Ifjúságom idején még
ízlett a paradicsom.
Vénségemre már csak piros.
Ha ízetlen, otthagynom.

Emlékszem, ősszel a fecskék
csapatokban húztak el.
Ma a megszámlálásukkor
a kezem tíz ujja kell.

Emberek! A múltunk még él,
de a jövőnk haldoklik.
Remélhetjük, hogy néhányunk
eljut az új bolygónkig?

V I C C O L D A L

- Istenem, magamnak nem kérek semmit, csak azt add, hogy anyámnak legyen végre egy jóképű veje!

Két barátnő beszélget:

- Te figyu, már több mint két éve együtt jártok, miért nem házasodok össze?
- Mert amikor részegen megkéri a kezemet, akkor mindig olyan utálatos, hogy mindig nemet mondok neki.
- És amikor józan?
- Olyankor meg nem akar elvenni...

A dinnye olyan, mint a feleség. Vagy sikerül jól választani, vagy nem.

- Mi az egészség ellentéte?
- Feleség.

Három férfi utazik autóval, balesetet szenvednek, mindhárman meghalnak. Szent Péter fogadja őket. Kérdi: Mit szeretnétek, mit mondjanak rólatok az emberek, mikor odalenn búcsúztatnak?

- Én azt, hogy mondják rólam: jó férj és jó apa volt.
- Hát Te mit szeretnél?
- Én azt, hogy mondják: Jó orvos, jó férj, jó családapam volt.
- Hát Te? – kérdi a harmadiktól.
- Én azt szeretném, ha azt mondanák: - Nézzétek! Megmozdult!!

Sok szülő gondolkodott már így:

- mennyi mindent megtanítottak, aminek soha nem veszem hasznát.

Hát most itt az alkalom: Mi is a kovalens kötés?, Mi a másodfokú egyenlet megoldó képlete?

Ha sokáig be lesznek zárva az iskolák, a szülők hamarabb megtalálják a vírus ellenszerét, mint a kutatók.

Beosztottuk a férjemmel, egyik nap Ő vásárol, a másik nap én. Azóta egyik nap eszünk, a másik nap iszunk...

Hajnali négykor jön haza a férj a kocsmából, s elkezd halkán vetkőzni az ágy mellett. Erre felébred az asszony:

- Hova mész ilyen korán, Béla?
- Igazad van, asszony, visszafekszem.

Mivel hetek óta zárva vannak a kocsmák, itthon beszélgetek a feleségemmel. Egy nagyon kedves asszonyt ismertem meg, tele van jó ötletekkel.

- Meddig nem ajánlott senkit beengedni a házba? Az asszony már 2 napja dörömböl, már kezd az idegeimre menni.

- Ma elmentem fertőtlenítőt venni. Nem találtam mást, egy üveg Metaxával tértem vissza, kb. egy árban voltak...

Mi átprogramoztuk az itthoni riasztót. Akkor szól, ha kimegy valaki

Éppen elkezdtem volna napi szinten futni, erre jön ez a maradj otthon! Én nem tehetek róla, hogy nem tudom teljesíteni.

Már a lakásban is maszkot viselek, hogy ne egyek annyit

Mivel becsuknak a fodrászok, szépségszalonok, körmösök, előre is elnézést kérek, ha valamelyik hölgyet nem ismerem meg!

Tudja valaki, mikortól lehet fürdeni? Vagy még mindig csak kezet lehet mosni?

Távoktatás: Az ember gyanútlanul bemegy a szobájába gatyát cserélni, s közben egy egész osztály rajta röhög.

Mostantól a déli harangszó azt jelzi, lehet menni a boltba, az öregek haza mentek.

- Halló! Hol vagy? Akárhol vagy, megtalálalak, és számolunk!
- Milánóban, a fertőző osztályon.

A magyar labdarúgó válogatott 1986-ban járt utoljára VB-n. Ha nekik ennyi ideig sikerült otthon maradni, Te is meg tudod csinálni!

- Vádlott, próbáljon végre más ember lenni!
- Én megpróbáltam már, Bíró Úr, de akkor meg három évet kaptam okirat hamisításért.

- Uram, ezzel a szívvel akár 70 évig is élélhet...
- Doktor Úr, hiszen már 75 vagyok!
- Ugye megmondtam...

- Pistike, hol voltál tegnap?
- Nem jöhettek tanító bácsi, leégett a boltunk.
- Rémes, és hol voltál tegnapelőtt?
- Előtte mindent össze kellett csomagolnunk.

Mi a baj a női gépkocsivezetőkkel?

- Az, hogy ha jobbra jeleznek, nem biztos, hogy balra fognak fordulni.

Semmi sem tudja úgy elrontani a szombat reggeli hangulatomat, mint amikor rájövök, hogy még csak szerda van.

Hogy hívják azt a napot, amikor reggel nem esik az eső, süt a nap, illatos a levegő, és csiripelnek a madarak? MUNKANAPNAK, a fene egye meg!
Vannak, akik reggelente úgy ugranak ki az ágyból, mint a kenyerek a pirítóból. Én meg úgy, mint a félbevágott zsemle, ami leesik a vajas felére, és úgy is marad.

Demokrácia az, amikor két farkas és egy bárány szavaz arról, mi legyen az ebéd.

Miért van a méheknek királynőjük? Mert ha kormányuk lenne, nem lenne méz.

- A ló, amit tegnap vettem magától, még az este megdöglött.
- Érdekes. Ilyet nálam sose csinált.

Mai magyar valóság:

- Nénike, meg tudná nekem mondani, hogy hol főznek itt pálinkát?
- Fiam, látod ott azt a templomot?
- Igen.
- Na, azon kívül mindenhol.

Skótok egy étteremben:

- Te! Nem túl drága ez a hely?
- Hát, most látom én is, hogy egy ásványvíz 200 fontba kerül!
- Te jó ég! Még szerencse, hogy whiskyt rendeltünk!

A skót felesége meghalt, a férfi elmegy feladni a gyászjelentést:

"Feleségem meghalt, Smith"

- Uram, hat szóig ingyenes a hirdetés.
- Akkor írja még hozzá: Használt varrógép eladó!

- Melyik az a két sport, amelyik megmozgatja az agyat?
- A sakk és az ökölvívás.

A párizsi kocsmában két korsó sört rendel egy férfi.

A szomszéd asztaltól átszól valaki:

- Uram, ön talán nem tudja, de évente ötvenezer francia hal meg az alkohol miatt!
- Annyi baj legyen! Én amerikai vagyok!